

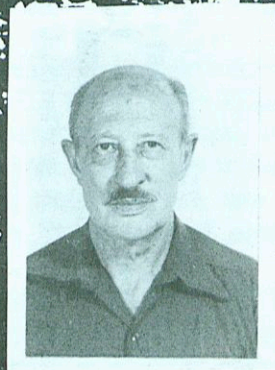
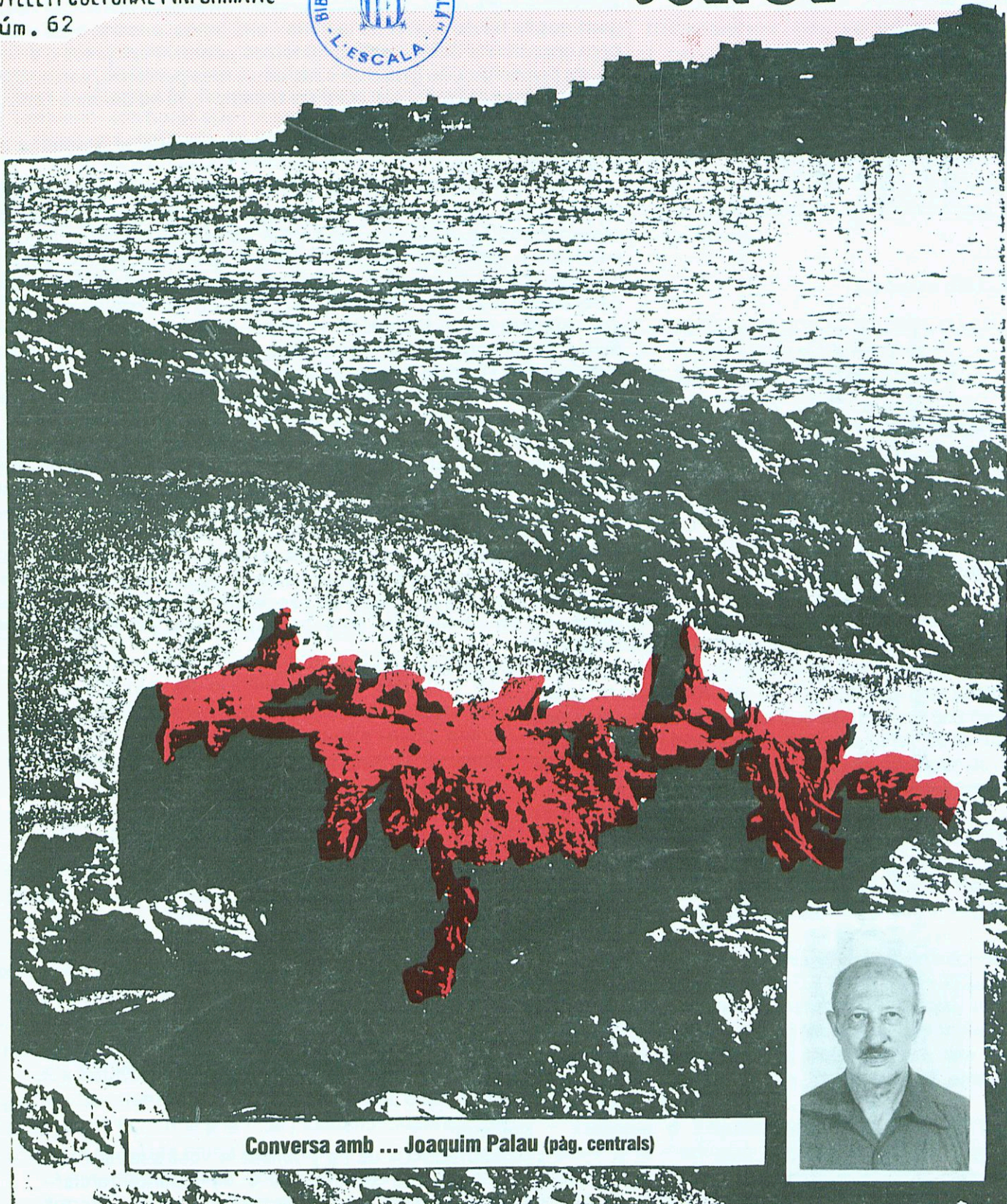
l'escala

BUTLLETI CULTURAL I INFORMATIU
Núm. 62

JULIOL 1985

Conversa amb ... Joaquim Palau (pàg. centrals)

Sumari

Vida escalenca • Full obert • Bustia • Noticiari local • Esport i lleure
Cultura • Un xic de tot • Anna • Fotografia antiga de l'Escala col·leccionable, etc ...

REDACCIÓ

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **CONSELL DE REDACCIÓ:** J. Saderra, F.X. Vila Mitjà, J. Boix, D. Poch, Francesc Targa — **ART I CULTURA:** F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **ESPORT I LLEURE:** J. Vilabrú — **NOTICIARI LOCAL:** F. Guanter — **VIDA ESCALENCA:** R. Guanter — **SUBSCRIPCIONS:** D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats, tel. 77 02 04 — **ADMINISTRACIÓ:** J. Piqué, tel. 77 19 60 — **ADREÇA:** Apartat de Correus, 19 L'ESCALA — C.E.R. c/. Garbí, L'ESCALA — **D.L.** Gi / 287-82 — **IMPRESSIÓ:** Gràfiques del Ter, s.a.

BALLESTA

C/. Pintor Joan Massanet, 8

BAMBI

Avda. Ave Maria

LLIBRERIA ROSA

Plaça de les Escoles

ROMAGUERA

C/. del Pont, 24

TROBADORS

Passeig del Mar, 2

C.E.R. L'ESCALA

C/. Garbí

EDITORIAL

La recent cantada d'en Llach al camp del Barça ens hauria de fer reflexionar.

Molta gent no s'ho esperava, però el va emplenar. Cent mil persones van fer reviure uns moments que ja semblaven passats a la història. I cantava en català.

Si heu anat llegint els diaris d'aquells dies i heu escoltat o vist altres mitjans de comunicació us haureu adonat de la gran quantitat d'interpretacions que ha tingut aquest fet, però no sabem si ningú ho ha fet des d'aquest punt de vista. Veureu.

Les cent mil persones que omplien el Nou Camp, no hi havien pas anat totes de cop: alguns hi havien anat sols, d'altres s'hi havien arribat acompanyats de la seva parella o de la seva família, hi havia gent que hi havia anat amb la colla i uns altres, encara, amb autocars organitzats des dels seus mateixos pobles. Però ja fos d'un en un, de dos en dos, en grups de cinc, deu o més persones, van arribar a ser-ne uns cent mil. I així sol passar sempre, ja ho dèiem a l'editorial del mes passat.

Ara, apliquem aquest fet a una altra qüestió: al problema de la llengua catalana.

Tot sovint salta la notícia que en un lloc determinat de Catalunya (o dels Països Catalans, alerta, que moltes vegades no ens recordem que existeixen) s'ha comès un greuge contra la llengua catalana; o que «Correos», la «Renfe», la «Telefónica», etc. encara no s'han adonat que es troben a Catalunya perquè veiem que no han catalanitzat els rètols a hores d'ara. I això és molt greu. I nosaltres ens enfadem ens indignem i fins i tot els empastifem els rètols amb pintura o els canviem les lletres. Però un cop desfogats, tornem a la vida diària i llavors no ens adonem que la tasca encara continua i que és feina de tots i de cadascun de posar-hi el nostre gra de sorra, per arribar a ser-ne cent mil o més. I sinó, fem una prova.

Quan despengem el telèfon i sentim una veu que ens diu: «¿Oiga?», contesteu?: «Sí, digue-mel»? Quan algú, pel carrer, ens pregunta: «Please, Ampurias?», vosaltres responeu?: «Doncs sí, mireu, per anar a Empúries heu de pujar aquest carrer...». O bé, quan a la botiga algú ens pregunta on es pot trobar un article determinat, en una llengua que no és la catalana, ¿Els contestem amb paraules més o menys com aquestes?: «Vagi fins al final del corredor i miri al tercer prestatge de l'esquerra». Perquè, és clar, si no responem en català, com ho sabran que estan parlant amb gent catalana?

Fa, que ja ens enteneu?

Causes alienes a la redacció de L'ESCALENC van fer que, aquest mes passat, el butlletí sortís no únicament amb retard, sinó que també estava farcit d'incorreccions que arribaven a fer totalment il·legibles alguns articles. Us en demanem disculpes.

BUSTIA

Resposta a la carta de la Sra. Maria ABELLI i PADROS, publicada a BUSTIA del propassat Juny.

Senyora:

«L'ESCALENC» us ha publicat la vostra carta i em faig l'eco dels altres membres del C. de R. per remerciar-vos de la vostra aportació, de la que n'aprovem l'esperit que la inspira, malgrat trobar-la un xic massa extensa vists els nostres imperatius de paginació.

Personalment, jo em permeto de fer-vos respectuosament dues reserves:

1º, lamentar que hàgiu reaccionat a unes informa-

cions de Maig 1982 amb un tan considerable retard de **36 mesos**. N'ha passat d'aigua sota els ponts des d'aleshores!

2º, jo no sóc pas el «senyor periodista» a qui vos re treieu, amb raó, una falta d'ortografia; em dol, tanmateix que ens tracteu de «senyors periodistes» amb marcada i desplaent ironia; aquells que, mes rera mes, ens esbatim per fer viure, sense lucre, una modesta -però meritòria- publicació escalenca, no ho mereixem; existeixen altres termes menys càustics com: **meritori amic**, o senzillament **amic**.

Aprofitant aquesta ocasió, afegiré que convé que tothom sàpiga que si en la nostra revista hi ha faltes, algunes són imputables a la prestació tipogràfica; d'altres, dissortadament, llisquen massa freqüentment en els textos dels nostres cooperadors; és encara difícil, avui, de trobar catalans escrivint correctíssimament la nostra llengua; i nosaltres no tenim temps d'esmenar tots els articles. Què voleu!, les hores emprades a la confecció de «L'Escalenc» són hores que robem al nostre propi lleure i que ningú ens retribueix. Ni ho voldriem!

Pel demés, espero que els al.ludits de la vostra lletra, Ajuntament inclús, prendran bona nota dels consells que hi prodigueu.

I desitjo dues coses: que no sigui per casualitat que «caigui» «L'Escalenc» a les vostres mans, i que ens dongueu novament el plaer de comptar-vos entre els nostres lectors i entre els participants a la nostra «bústia». Mercès.

J.S.R.

Membre del C. de R.

LA JUNTA DEL CENTRE ESPORTIU I RECREATIU PUNTUALITZA

En relació a les declaracions de l'Agrupació Sardanista «Avi Xaxu», aparegudes dins l'espai «Altaveu» de **L'Escalenc** del mes de maig de 1985, la Junta del C.E.R. vol puntualitzar el següent:

PRIMER.— Que per a contribuir al bon funcionament de l'Entitat és evident que les seccions han d'ésser representades per un vocal o delegat que assisteixi a les reunions de la Junta -cada quinze dies, segons té estipulat el Centre- per tal de poder analitzar conjuntament la marxa de les seccions i coordinar les diferents activitats.

L'Agrupació Sardanista i algunes altres seccions, malauradament, no complien aquest requisit indispensable i, òbviament, vàrem haver de recordar-ho a primers d'any, coincidint amb l'aplicació dels Estatus de Règim Intern, aprovats pels socis en assemblea.

SEGON.— En relació a la dependència econòmica de les seccions respecte a l'Entitat, sembla ésser que aquest punt no ha estat massa comprès.

Els Estatus de Règim Intern indiquen clarament que les seccions disposen d'autonomia econòmica durant l'any però que a la fi de l'exercici, aquelles han de passar comptes amb l'Entitat.

El que no pot ésser -segons entenem- és que la Junta del C.E.R. no tingui coneixement del moviment econòmic d'una determinada secció, o bé que, com diu «l'Agrupació Sardanista Avi Xaxu», succeeixi com els darrers anys que “no es donava ni es rebia cap quantitat”.

TERCER.— Respecte al nom de la secció Sardanista, pensem que, com ells saben molt bé, adoptaren el nom d'**Agrupació Sardanista Avi Xaxu del C.E.R. de L'Escala**, i que quan varen prendre aquest nom, ho feren com a secció del C.E.R. Per tant, no veiem que sigui ni just ni equitatiu que, pel fet de decidir ells desvincular-se del C.E.R., desaparegui un nom que pertany a l'Entitat, a la qual corresponia l'esmentada secció.

QUART.— Volem deixar ben clar que el fet que les seccions s'hagin d'atenir a les normes dels Estatus de Règim Intern és una cosa que fa temps que es venia estudiant -l'anterior Junta i la darrera Gestora hi treballaren- i que va ésser aprovada unànimament per l'assemblea de socis, els quals decidirin aquesta normativa.

Per tant, no veiem que l'aplicació d'aquests Estatus signifiqui “posar entrebancs ni conflictes per qüestió de diners” a l'Agrupació Sardanista «Avi Xaxu» a qui l'actual Junta del C.E.R. ha tingut i segueix tenint la consideració que la tasca que han portat a terme es mereix.

La Junta del C.E.R.

UN VOL DE GAVINES A L'ESCALA

En la festa de l'Esperit, en lloc de llengües de foc com en el Cenacle, després de cinc anys, un vol de gavines blanques han volat a L'Escala, subjugades pel seu encant i per la invitació afectuosa d'aquest poble. Han volat responent a la crida dels qui hi viuen, per unir en una sardana les mans de tots els qui nasqueren en eix poblet d'un bocí de la Costa Brava.

És la segona vegada que es celebra en la nostra vila de L'Escala, la festa tan entranyable de «L'Escalenc Absent», festa que s'ha fet popular, que fa vibrar el cor d'aquells escalencs que han hagut de deixar el seu terror, festa que aquest any ens ha portat fins i tot el bontemps, doncs a la nit de la nostra festa, un cel serè ens féu la rebuda com per dir... no vull ser menys que el mar, el meu company, que avui s'ha vestit de blau calma.

Tot hi convidava!..La Plaça nova de les Escoles s'anà omplint de gent,... portant l'ensenya, i al mirar-nos tots ens sentíem germans i amics i tots gaudíen de la mateixa joia..... Estavem altre vegada a L'Escala!.....

Varem sentir la veu del Batlle que ens donava la Benvinguda, i per què no?... també ens la donava L'Escala amb les seves casetes blanques, le barques i els pescadors i fins i tot la roca del frare, submergida per un temporal, dels nostres, tan coneeguts, volia aixecar el cap i tímidament ens deia: Benvingut!...benvinguts!.....

Gràcies a l'Ajuntament amb el seu Batlle, gràcies a la Comissió organitzadora, gràcies a la Coral Emporium que després de Missa ens obsequià amb unes belles i sentides cançons...gràcies a la Farandola amb els seus típics ballets...gràcies a l'estol de nois i noies que ens servíren el sopar.. i tots els que escalivaren les sardines i feren el cremat....etc...etc....tots hi són encara que no els

nomenem...tots hi són per donar-los les gràcies Escalencs!...Endavant doncs, continuem així! com també els cors dels Pescadors a l'Estrella de Que la nostra vida sigui transparent com el cel de Mar i L'Oreig de Mar que ens recrearen les odes l'Empordà i com la mar en calma, «serena». Que la amb les seves Havaneres i cançons... Gràcies a la nostra vida després de la segona trobada sigui un gentil donzella que ens recità les poesies dels caminar junts en bandada, com les gavines de les entusiastes de l'Escala... Gràcies a tots els que hi nostres platges i quan algú ens preguntí d'on ens vé varen contribuir encara que no hi siguin esmentats, aquesta alegria i fraternitat puguem dir com diu la però les gràcies les hem de donar sobretot a l'espe- sardana d'enguany: SÓC DE L'ESCALA.

Neus Ximinis SUÑÉ

FULL OBERT

COM EL CONTE DE LA CANÇO ENFADOSA

Els articles publicats a L'ESCALENC expressen solament l'opinió de llurs autors.

Sabut de tots és que un conte («cuento») és una narració fingida, ingènua, explícita,... del gènere còmic o fantàstic, de la qual es pot deduir una ensenyança. Però més enllà d'aquesta definició un «cuento» pot significar una xafarderia («chisme»), una enredada («enredo») -«ir a uno con el cuento»-, una estafa («timo») -el cuento del tocomocho o de la estampita- i altres variades definicions. «Déjate de cuentos» significa anar directament al gra. Doncs anem-hi!

De contes n'hi ha molts i diversos. N'exposaré tres com exemples:

1- EL CONTE DE LA BONA PIPA («Conte del mai acabar»).

2- EL CONTE DE L'ESPANYOL I EL PORTUGUES («Conte de les promeses incomplides»).

3- EL CONTE DE LA MARI SARMIENTO («Conte del canvi»).

«El conte de la bona pipa» és una narració que sol portar algun engany i destaca l'extramada curiositat dels infants.

Comença així: -Voleu que us expliqui «El conte de la bona pipa»?

-Síiii..., contesten els menuts.

El narrador continua dient: -Jo no us dic pas que sí, us dic que si voleu que us expliqui «El conte de la bona pipa».

I així la broma pot allargar-se indefinidament.

Cosa semblant passat amb el mercar setmanal de L'Escala. Des del passat mes de Febrer no hi ha mercat setmanal a L'Escala en el seu lloc habitual, en el Passeig Marítim. L'Ajuntament, amb el pretext injustificat de fer les obres de sanejament del sector de Riells, pren l'acord de traslladar la ubicació del dit mercat, de manera provisional, a la zona del Pedró, lloc inadequat segons els experts i els mateixos components del Consistori, tant en l'aspecte mercantil com en el climatològic i de difícil accés. Es clar que ens puntualitzà la provisionalitat d'aquest segon emplaçament, ja que un cop acabades les obres els marxants tornarien al lloc habitual. Les

obres no s'han començat ni es sap quan es començaran.

I ara, l'Ajuntament, quan veu que l'ha vessada, recorda que hi ha un poble sobirà i amb tot el sarcasme del món vol convocar un Referèndum. Ara, senyor alcalde?. Jo crec que a hores d'ara l'Ajuntament pot estalviar-se de manifestar que es reserva el dret de fer una consulta popular, perquè tenia obligació de fer-la molt abans, tractant-se d'un assumpte que no figura en cap programa de les candidatures representades a l'Ajuntament. Endemés, la qüestió plantejada no fou el canvi d'emplaçament del mercat, sinó la necessitat del canvi provisional per raó d'unes obres que, al no ser executades, no són motiu del canvi d'ubicació. O és que les obres van més enllà d'una excusa?. Si és així, que en sóc d'ingenul!

Per entendre bé el Referèndum Popular començaré a explicar «El conte de l'espanyol i el portugués».

Hi havia una vegada un espanyol molt orgullós i bregós que va renyir amb un portugués, el quai, després de donarli una sobirana pallissa, el va dirar dins d'un pou molt profund. En aquesta llastimosa situació l'orgullós espanyol cridava amb desesperació: -Si em treus del pou et prometo.....,,,,,,

La Maria Sarmiento va existir. Fou la dida de Felip II i com a tal va assistir, el dia 5 de Juny del 1.527, al bateig del futur rei, a l'església de Sant Pau de Valladolid.

Alguns autors no relacionen el fet amb el personatge de «El conte de la Mari Sarmiento» i creuen que la Maria Sarmiento (Mari Sarmiento) és una expressió genèrica, com ho poden ser Mari Castanya, Mari Macho,....En aquests casos la Mari Sarmiento seria una dona gens voluminosa i de poc pes... De fet, en llengua castellana: «El cuerpo de Mari Sarmiento que fue a cagar y llevóse la viento». Al meu entendre, no queda prou clar si és el vent qui s'emporta la Mari Sarmiento o els seus excrements o tot plegat. O, potser sí queda prou clar!

I, «colorín, colorado,... EL CUENTO no se ha acabado».

CARLES GISPERT I BATLLE

QUI ES QUI ?

Els articles publicats a L'ESCALENC expre-
sen solament l'opinió de llurs autors

Certament la visió sobre les coses està en raó directa amb la manera de jutjar-les encara que, a vegades, la realitat no hi concordi. Això fa que la gent es senti defraudada o desenganyada i es pregunta: Qui és qui?. Pregunta que, avui en dia, acostumats als canvis, es fa difícil de contestar.

Una visió sobre les aparences discordants amb la realitat induïx el pensament de l'home cap a una disconformitat en sí mateix. Passa igual a l'equilibrista indecís a la corda fluixa. Després d'un assaig, decantat-se cap a la dreta i cap a l'esquerra, opta per quedar-se al centre. Aquesta immobilitat frustra el protagonisme de l'artista després d'haver explorat les parts oposades. Però el punt fixe li dona l'oportunitat de conixer un lloc estàtic a la corda fluixa.

Mentre s'està a l'espera que l'actual sistema de l'equilibriste es modernitzi i s'interessi per aconseguir una situació estable i verídica per a l'artista, aquest segueix divagant sobre la corda, al temps que la insatisfacció del públic assistent a la representació va d'augment.

Però no tots els equilibristes actuen de la mateixa manera. A alguns els agrada el moviment continuat, esllavissant-se d'esquerra a dreta i viceversa, segons les circumstàncies, malgrat saber que la seva interpretació és mal reconeguda. Prescindeixen del concepte que d'ells adquireix el públic i es mouen guiats pels seus propis interessos. Es deixen portar pels aspectes subjectius abans que pels professionals, sacrificant, si és necessari, la seva personalitat. Els agrada sotmetre's al canvi de posició, que els transbotxa fins marejar-los i ferlos caure de la corda fluixa, exposant-se a quedar afectats professionalment, en tant que el públic resta decebut de l'actuació i exigeix equilibristes nous.

Quins equilibristes són els que provoquen decepcions al públic?

La corda fluixa continua fent-los trontollar sens parar. Tanmateix intentaran pujar-hi novament, malgrat la incertesa de si, invertint la situació passada, millorarà el resultat de la nova actuació.

Aniran provant llocs més estables, amb menys ocasions de risc, assajant noves representacions originàries de notables seqüeles.

Quins equilibristes són els qui després de tanta movimentat busquen la corda estàtica dalt d'un pedestal?

A la fi, arriba l'hora de qualificar les actuacions. Llavors els equilibristes s'adonen que el veredict del públic és impecable. Els espectadors opinen que cap artista ha obrat segons la seva pròpia voluntat. A uns els ha dominat l'afany de protagonisme, a altres la por a caure al buit, a altres la indecisió d'actuar amb rapidesa, a altres el gran personalisme,.... Com que el públic no és aimant de la hipocresia i dels oportunismes i valora per damunt de tot la sinceritat de qualsevol artista, els dona notes molt baixes. No gens menys els equilibristes no esperaven un final que els garantís tan poc èxit; però ja no hi poden fer res.

Quins equilibristes són els qui no han rebut l'aprovació del públic?

I mentrestant, els assistents a l'espectacle, acostumats a jutjar, segueixen fent-ho i continuen preguntant-se una i altra vegada: Qui és qui?, qui és qui?,...

Trobaran la resposta apropiada?

PILAR PELLICER de GISPERT

TELENONES

Jo no sé què esperen els que tenen en mans el govern de la Televisió, espanyola o catalana. Entenc que els Ministres de l'Economia i de l'Ensenyança, en primeríssima instància, hi haurien de posar mà.

Per culpa de l'hora tardívola de l'acudada, els espanyols (i els catalans) poden contemplar imatges fins a dos quarts d'una (quan s'acaba d'hora) o fins a tres quarts de dues (màxim). I és sabut que moltíssims telespectadors no se'n priven pas perquè, què voleu?, la capsà màgica és temptadora.

Com és llaminera pels escolars; tampoc s'ignora que amb el laxisme que avui senyoreja en massa llars, molts pares de família, tement reaccions **traumatitzants** de llurs pimpolls, no tenen prou autoritat per enviar-los a nones abans de les deu. Demaneu a mestres i professors el que pensen.

Per altra part, no es pot dir que els programes televisius siguin -en general- d'un nivell massa elevat; i són precisament aquests programes els que són més escoltats per la majoria de gent. Sota el pretext de relaxament, un alt percentatge d'espectadors opta (i és normal) pel programa més divertit, però al menys fonamental. (Què ho fa que avui, treballant menys, ens queixem de no tenir mai temps, quan, segons estadístiques, no solament la màquina ens fa quanyar temps, si no que ens oferim el luxe de passar un promig de 5 hores diàries davant la petita pantalla?).

Reconeixem que un excessiu tant per cent d'emissions presenten un contexte inepte i intel·lectualment escarransit. Les pel·lícules que constitueixen la plataforma és apetitosa, són massa sovint de l'any de la Picó, i ademés, solen començar entre les 22 i 23 hores; (el 28 de Juny la Catalana presentà un film entre la una i les quatre de la nit).

Se'm dirà que la gent ja és prou gran per a apagar l'aparell quan li sembli convenient; però això no és comptar amb el poder de seducció de les imatges. Cal una gran força de voluntat si un no vol esdevenir televisor.

Ja hem tingut eco de massa resultats regatius o poc lluïts de l'anyada escolar present. ¿No hauríem de rellucar cap a la T.V. per a analitzar si el mal no vé d'aquest costat?

I, per torna, afegiré que el consum d'energia que representa tenir el televisor encès fins a altes hores de la nit, equival a un malbaratament de milers de milions de pessetes, segurament ben emprades si es destinessin a dotzenes d'altres obres més indispensables.

Quan un pensa que Espanya viu per damunt dels seus mitjans, qualsevol espanyol (i català) consciencios, té ganes de demanar què en pensen els senyor Ministres de l'Economia i de l'Ensenyança.

A menys que, raons d'Estat inaccessibles als pobres ciutadans com jo, no amaguïn interessos que escapen al nostre judici.

SADERRA.

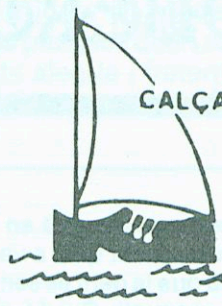
MAGATZEMS **TITÛS** S. A.

BEGUDES:

DAMM HENNINGER LA CASERA
TRINARANJUS LLET RANIA LLET LETONA
AIGUA DE VICHY AIGUA DE VILADRAU
VINS LA-VID FRUCO CODORNIU

Ctra. Viladamat A Palafrugell, Km. 7
Tels. (972) 77 04 04 - 508 - 584

L'ESCALA (Girona)

CALÇATS BALLESTA

Fundada l'any 1920

C/. Pintor Joan Massanet, 10
Tel. 77 02 53
L'ESCALA (Costa Brava)

MAGATZEMS **TITÛS** S. A.

CONGELATS — CONCESSIONARI —
GELATS

Ctra. Viladamat
A Palafrugell, Km. 7
Tels. (972) 77 04 04
- 508 - 584
L'ESCALA (Girona)

JOIERIA - RELLOTGERIA

J. Molinas

REPARACIONS
COPES I TROFEUS ESPORTIUS

C/. Joan Massanet, 26
Tel. 77 05 48

L'ESCALA

Caravel·la

SERVEI OFICIAL

MICHELIN

reparació i venda de tota classe de
càmeres i pneumàtics equilibrat
electrònic de rodes recautxutats.

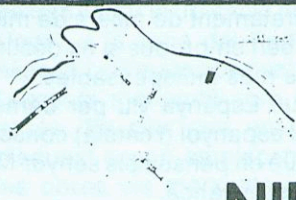
M. FERRER

CTRA TORROELLA DE MONTGRI - VILADAMAT
CLOSA DEL LLOP, S/N - TEL 77 12 64
L'ESCALA (GIRONA)

FLECA I QUEVIURES

Plaça Mercat
Telèfon 77 00 82

L'ESCALA

HOTEL
RESTAURANT

NIEVES MAR

(ANTIGA CASA NIEVES)

Tels. 77 03 00 - 77 03 04 - Passeig Marítim - L'ESCALA
(Costa Brava)

JOPA

nàutica

Closa del Llop, s/n.
Tel. (972) 77 07 55
L'ESCALA (Girona)

EMBARCACIONS - MOTORS - ACCESSORIS

EVINRUDE

VIDA ESCALENCA

REFRESQUEM LA MEMÒRIA

RICARD GUANTER

ELS NOMS DE L'ESQUIROL I DE L'ESCALA TRASPASSAREN LES FRONTERES

Hi ha una anècdota de l'**Esquirol** que ens l'ha explicat en Francesc Callol Pascual -«**Maurici**» pels escalencs que ens ve a demostrar i a confirmar que la fama del nostre fotògraf, i gràcies a ell, la fama de L'Escala, s'extengueren més enllà de les nostres fronteres.

Es tracta d'una anècdota en la qual, com veureu, en **Maurici** hi juga un important paper.

A L'Escala hi havia, allà pels anys vint, una barberia amb molta clientela que es trobava als baixos de la casa «Maranges», cantonada Enric Serra i carrer de les botigues.

El seu amo, en Lluís Pujol, de motiu en «**Mutxu**», tenia un dependent conegut per en «**Minolet**», que va fer de barber per a poder-se pagar els estudis de magisteri, carrera que acabà.

Arribat a l'edat reglamentària de fer el servei militar, desertà a França a fi de no complir la «mili».

Anà a petar a un poblet francès anomenat **Roujan**, a uns 25 kilòmetres de la ciutat de **Beziers**.

Allà seguí fent de barber fins que es casà. En deixar lliure la plaça, en «**Minolet**» va escriure al seu antic amo, en «**Mutxu**» per si sabia algun noi de L'Escala que el volgués anar a suplir.

En «**Mutxu**» en parlà amb en **Maurici** i el seu pare, i tot va ésser dit i fet. Ja tenim a n'en **Maurici**, amb els seus papers arregalats, marxant, l'any 1.922, cap al país veí.

Arriba a la ciutat francesa de **Beziers** on havia de passar-hi unes hores abans d'agafar un autocar que el portaria al seu destí, que no era altre que el poble **Roujan**, on li esperava el treball de barber ocupant la vacant que havia deixat en **Minolet**.

Mentre feia temps, va veure una llibreria i com que ell, segons ens consta, sempre ha estat un amic dels llibre, hi decidí entrar.

«**Mai diries què hi vaig trobar?**» em pregunta en **Maurici**, aixecant la veu, tot emocionat.

-Doncs, la veritat, no ho sé.

-Per uns moments, em va semblar trobar-me de nou a L'Escala, la qual feia ben poc havia deixat.

A primera fila de la llibreria, hauries vist, exposades a la venda, unes vistes de L'Escala, de l'**Esquirol**, i els retrats, en tamany petit, dels seus famosos caps d'estudi.

Emocionat i molt cofoi, en **Maurici** va dir a l'amo de la llibreria, on també s'hi venia tabac i d'altres coses:

-Mestre, a aquest jo el conec. Es del meu poble.

-No me'n parleva -va respondre el llibreter. **Estic cansat d'escriure'l demanant-l'hi que m'envi més material, perquè se m'ha exhaurit de seguit, i l'home deu tenir tanta demanda, que no es recorda de mi. Si vos el coneixeu, tal com m'acabeu de manifestar, perquè no me li digueu que es recordi de remetre'm el gènere que li tinc encarregat.**

-De molt bon gust us faria l'encàrrec, però justament acabo d'arribar de L'Escala i no sé quan hi tornaré.

-Doncs, no em tocarà cap més altra solució que anarhi personalment. Serà l'única manera de sortir-me'n.»

Sembla ésser que el llibreter francès no tingué necessitat de venir a L'Escala perquè, pocs dies després com va poder comprovar en **Maurici** -el qual a partir d'aquell moment fou client de la botiga- L'**Esquirol** li envià una bona remesa de vistes de L'Escala i Caps d'es-

tudi, que tampoc duraren masses dies.

Una simpàtica anècdota aquest que demostra ben clar el que dèiem al principi, és a dir, el prestigi que gaudí en **Josep Esquirol** i el molt que es preocupà que es parlés de L'Escala a tot arreu.

L'IMPERMEABLE DE L'ESQUIROL

L'**Esquirol** ja estava cansat de mullar-se quan anava per aquells mons de Déu, carregat amb la màquina i el trípode. Amb les mans ocupades era molt difícil de portar paraigües.

Per això, decidí de compar-se un impermeable.

Pocs dies després, passava per les cases un marxant oferint aquesta peça. No li hagué de fer massa propaganda perquè L'**Esquirol** li comprés l'impermeable. Ho tenia prou i molt ben decidit.

Però el que són les coses: comprar-lo i no voler ploure fou dit i fet. Amb la il·lusió que l'**Esquirol** s'esperava poder-lo estrenar!

Bé prou ell mirava sovint al cel si amenaçava pluja. Però no hi havia manera.

Fins que un dia es digué ell mateix: «**Això s'ha acabat. Demà, ploqui o faci sol, jo estreno l'impermeable.**»

Durant la nit es girà una grupada de tramuntana que durà tot l'endemà i més dies encara.

Però l'**Esquirol** es sortí amb la seva, despreocupant-se de les moltes rialles que, per la seva tossudessa, va provocar.

L'**Esquirol**, que sapigué avançar-se al temps en moltes coses, ja en aquella època sabia prescindir de moltes coses, en «**passava**» -com es diu ara-, el que li permetia encaixar amb molta filosofia les moltes bromes que li feien.

ELS LLUMS DE PETROLI I L'ESQUIROL

L'**Esquirol**, com diguérem en una altra ocasió, es dedicava a vendre llums de petroli.

Pel que ens diuen, a L'Escala hi havia molta competència en aquest ram, i per tant, era qüestió de no adormir-se. Al menys, així ho entengué l'**Esquirol**.

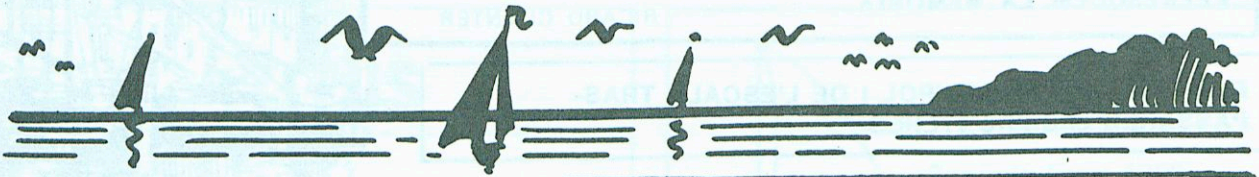
Per això, muntà tota una aparador amb aquests llums que, al vespre, els encenia, provocant l'admiració de tots els vianants. Un dia, però, tancà l'aparador per l'interior de la botiga, el qual va fer que s'acumulés una gran escalfor que ocasionà una forta explosió, amb un conat d'incendi que esverà tot el veïnat. Sortosament, no va passar d'un mer espant.

Parlant dels llums de petroli amb l'**avi Papat** -en pau reposi-, aquest m'explicava que l'**Esquirol** anava molt sovint a la platja a fer demostracions en els mateixos bots, i en presència dels possibles compradors.

Com que no s'hi veia pas massa, tot i que portava ulleres, tot sovint queia dintre de les clavagueres que hi havia a la platja.

Deia l'**avi Papat**: «**En més d'una ocasió vaig haver de portar-lo a coll botet a casa mig esgalavrat.**»

No pots pas pensar el que pesava. Però vaja, era un bon home -anava repetint en Papat com si s'ho digués a ell mateix. Era un bon jan. Tothom l'apreciava molt.

ESTUDI I SERVEI

ASSESORIA EMPRESARIAL

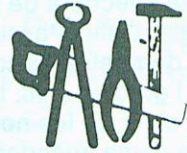
Carrer del Port, 28 - L'ESCALA - Telèfon 77 10 23

Àrea laboral i social - Aspectes fiscals de l'empresa
 Assessorament jurídic empresarial - Contabilitats
 Gestions de tota mena - Assegurances

Jaume BATLLE PAGÈS
 Agent Col·legiat d'Assegurances

FERRERIA

GUILLOT

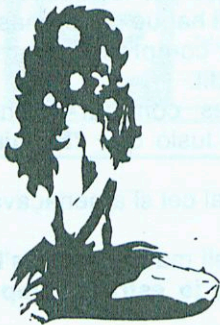

**PINTURAS
 i
 JARDINERIA**

c/ del Mar 6
 Tel 77 04 86

L'ESCALA

**DISCOTECA
 ACUÀRIUM**

HOTEL - RESTAURANT
 L'ESCALA

Hostal «El Roser»

Restaurant

★ ★

HOTEL MIRYAM HOSTAL REINA

COMPLETE BATHROOM / BAÑO COMPLETO

SALLE DE BAINS COMPLETE / MIT BADERAUM

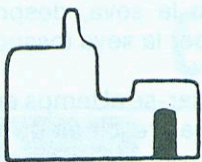
ESPECIALITAT EN PEIXOS I MARISCS

Calefacció Central - Aire acondicionat

Parking Particular - Obert tot l'any

Darrera l'Església, 9 L'ESCALA

Tels. (972) 770219 / 770877 Costa Brava (Girona)

RAFAEL MORENO I GARCIA

Compra de cases velles al casc urbà
 i de finques urbanas fora vila

Tel. 77 08 71

Port d'en Perris

L'ESCALA

RAFAEL MORENO I GARCIA

CONSTRUCTOR D'OBRES
 Venda de parcel·les «Jardines del pedró»

Tel. 77 08 71

Port d'en Perris

L'ESCALA

**AGRUPACIÓ FLEQUERA EMPORDANESA
 S. A.**

Carretera de Viladamat a Palafrugell s/n

Telèfon: 77 00 81

L'ESCALA

G FINQUES GUANTER

**ASSEGURANCES EN GENERAL
 GARANTIA D'EFICÀCIA I SERIETAT**

Avinguda Ave Maria, 7

L'ESCALA

Tel. (972) 770272

JAUME VICENS I VIVES

Fa uns dies que s'han conmemorat els vint-i-cinc anys de la mort de Jaume Vicens, historiador gironí que va ajudar a transformar completament la historiografia catalana.

Reproduïm un fragment del seu llibre «Notícia de Catalunya», publicat el 1960, on fa una anàlisi de la manera de ser dels catalans, en aquest cas concret de la mentalitat catalana entre el «seny» i la «rauxa».

EL NUS DEL PROBLEMA PSICOLÒGIC CATALÀ. — Del seny a l'arrauxament, de la mesura al barroquisme, del bon capteniment a la rebentada, les condicions favorables semblen topar-se amb les adverses en el desplegament de les formes mentals de la catalanitat. No ens en sorprenguéssim pas massa, perquè podríem formular un teixit de discrepàncies semblants respecte a la psicologia dels pobles veïns o amb els quals convivim. I els catalans, recordem-ho, pel fet d'ésser gerent de Marca i viure dues influències simultànies com portem més càrrega explosiva que els altres.

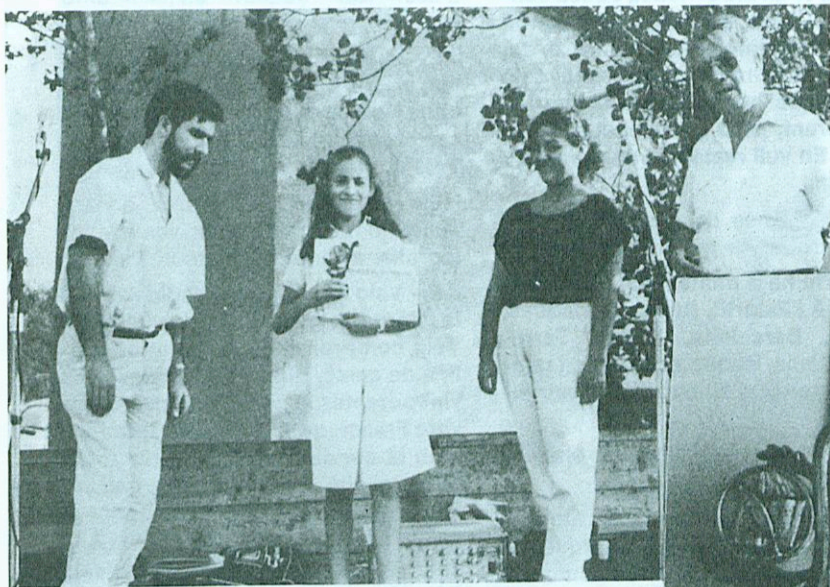
De totes maneres, cal no arronsar les espatlles i dir: som així i sempre serem així. Això és un disbarat. En primer lloc, perquè podem actuar sobre els reflexos psicològics mitjançant els nous mètodes d'educació i aculturació de masses. Molts dels aspectes a què hem alludit es resolen amb un sistema adequat d'ensenyament públic, perquè la informació dona el sentit de la responsabilitat, i aquest és el millor antídoto contra l'embadaliment i la rebentada, fases precursoras de la rauxa, o bé contra el pur sensualisme del seny. I en segon lloc, perquè tots plegats

esperem viure un dia unes circumstàncies més planeres, en les quals la tensió passional de la catalanitat es pugui dedicar totalment a fer de Catalunya un país modèlic, europeu i de bon passar.

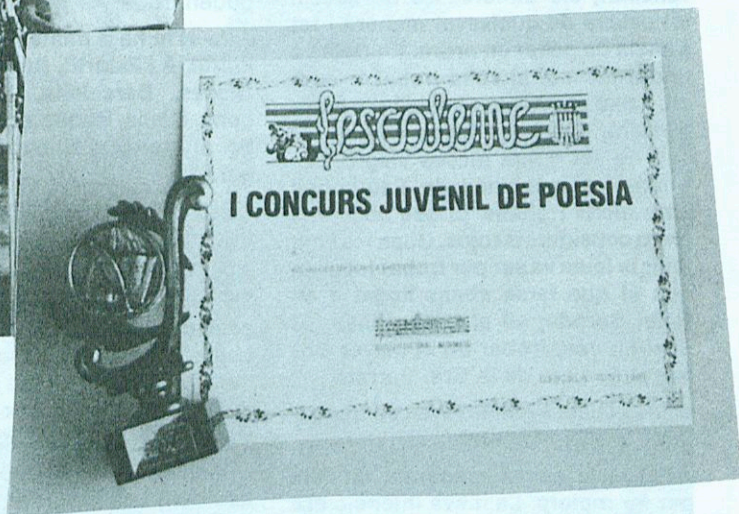
Després de reflexionar-hi molt, em penso que aquest és el missatge que portem els catalans al pap durant moltes centúries. Ésser un país de Marca, net i ordenat, com Bèlgica, Holanda i Txecoslovàquia; o bé un país de reducte muntanyenc tan ben agençat com Suïssa. Aquest missatge no pot ésser més humil i intranscendent, i fora de tota ambició culturalista, com ara la de Ramon Llull. Però és una bona nova humana i social. I si poguéssim estendre-la arreu d'Espanya, i entre tots plegats fer una comunitat moderna, pràctica i eficient, justa, pacífica i tolerant, podríem cancel·lar els deutes amb els nostres precursors i constatar el final de les nostres preocupacions vitals.

Amb missatge llarg o missatge curt, Catalunya viu perquè ha de fer quelcom a la Història. Això és llei divina i natural, que no admet monstrositats biològiques. O surem o ens enfonsem.

PREMI INFANTIL DE POESIA L'ESCALENC

Guardó lliurat als guanyadors i diploma nominal per a cada un dels participants. (Foto Josep Vicens)

CONVERSA AMB...

En Joaquim PALAU i FIGUERAS, casat amb la Llúcia OLIVERAS i ARTIGAS, és una persona que no s'ha sabut estar amb els braços plegats i sempre s'ha trobat amb algun aparell mecànic a les mans, ja sigui per reparar, construir o utilitzar amb una finalitat o altra.

L'Escalenc.- Quan vau començar a tenir afició per la mecànica?

Joaquim Palau.- Em ve de molt petit, al col·legi ja feia les claus dels plomiers quan es perdien. En realitat vaig rebre moltes bufes perquè volia ser mecànic, ja que els meus pares eren hortolans i volien que jo també ho fos. En aquell temps, a l'Escala, no hi havia mecànic, ja que el Fumadó era serraller. Aleshores es va establir a l'Escala, en Solà. Vaig poder convèncer el pare per aprendre l'ofici, i vaig anar a Can Solà d'aprenent, sense cobrar res. Jo tenia la dèria d'aprendre el màxim de coses i al veure que aquí ja no podia aprendre més, vaig anar a buscar feina a fora, i durant dos anys vaig treballar a Monistrol de Montserrat, en els tallers d'una fàbrica de màquines de filatura, allà vaig aprendre moltes coses que no sabia. Eren els anys 1932-33; l'any 1934 ja vaig anar al servei.

L'esc.- I en tornar del servei què vàreu fer?

J.P.- Al tornar del servei, la meva intenció era posar un taller pel meu compte. Vaig parlar amb el pare, però ell només hi veia problemes. Tot i això, finalment, em va donar mil pessetes per muntar-lo. Vaig anar a Barcelona a les cases de màquines i amb cinc mil pessetes vaig muntar tot el taller. Al tres mesos va esclatar la guerra. Qui s'ho podia pensar, una cosa així? Durant els primers mesos vaig poder treballar, però un dia van venir els del Comitè i em van dir que la maquinària quedava requisada i que jo havia d'anar a treballar a Palafrugell. Vaig haver de treballar en una fàbrica on es feien les espoletes per les bombes. Allà hi vaig passar tot el temps que va durar la guerra.

L'esc.- I després?

J.P.- En acabar-se la guerra, jo continuava tenint les màquines a Palafrugell. Aquí, a la platja, tot estava desvallestat, els motors, les barques... tot estava de qualsevol manera i tot s'havia de posar en ordre. En Solà va cridar-me per si volia treballar amb ell, i això em va anar bé, ja que, mentre tant, guanyava algun cèntim. Al cap de set o vuit mesos vaig poder treure les màquines de Palafrugell amb molts treballs, ja que nosaltres erem considerats rojos. Quan les vaig tenir, la feina va ser per trobar local, ja que el que tenia abans llogat a en Rafel Sureda, ell el necessitava. Al final en vaig trobar un al carrer Bonaire, que era de la Sra. Serrats.

L'Esc.- Quines feines vàreu començar fent?

J.P.- Jo ja anava preparant models per fer motors. La meva intenció era la construcció, no la reparació; la

reparació no m'ha interessat mai. El que m'interessava era fer peces noves. Reparar també ho feia, naturalment.

Vaig anar preparant models, jo mateix els anava fent. I en vaig copiar un d'un motor suec, marí, que l'avi Tero me'l va deixar amb la condició que un altre dia n'hi fes un per a ell. En vaig fer sis d'iguals però llavors vaig veure que allò no anava pas bé, jo volia que rendissin més. Vaig introduir en aquest motor tota una colla de reformes que van fer que tingués molta més potència i velocitat. Vaig anar fent... i l'any 1942 vaig fer el primer motor totalment pensat i dissenyat per mit. L'Abel, el meu fill, guarda una factura que va trobar per casualitat i que és de l'any 1942, un motor, fet per mi, va costar mil tres-cents pessetes.

L'Esc.- Quants models diferents heu fet?

J.P.- Crec que he fet set models diferents de motors, i en total n'he construït uns sis-cents.

Tot m'ho vaig aprendre sol. Els càlculs d'engranatges, de les resistències, etcètera... Es pot dir que sóc un autodidacta. Vaig fer dos models exclusivament meus, sense copiar res d'enlloc. Aquests motors els vàrem patentar amb el nom de «JOPA».

L'Esc.- L'Esc.- Digueu-nos noms de gent que tinguessin un motor vostre.

J.P.- Aquí n'hi havia uns vuitanta i escaig. En Bordes petit encara el porta a la barca, i no el vol canviar, diu que és una meravella. En Pepito Bruqués en té un altre model, aquell cantant de Verges, en Lluís Llach, també en té un; el Nelo en té un altre... Ara, vull fer una mica d'exposició dels motors que he fet i miro d'anar-los recuperant, però tinc treballs, costa molt... En vull restaurar un model de cada un.

L'Esc.- A més de l'Escala on més poden trobar-se motors vostres?

J.P.- N'hi ha a molts llocs del nostre litoral. A l'Estartit, Roses, Cadaqués, Blanes, Barcelona, Sitges, Tarragona, Dènia, Roquetes de Mar, i també al Nord, a Bilbao, i a l'estranger...

L'Esc.- Quina potència tenien els vostres motors?

J.P.- Tots aquests que us dic eren de 3'5 cavalls. Però es va fer perquè, en acabar la guerra no hi havia motors petits. Em va anar molt bé perquè l'avi Vandoret feia els bots i jo els motors. Així es va escampar molt i venia gent de pertot arreu.

L'Esc.- Sempre heu treballat amb motors de barca o heu fet altres coses?

J.P.- L'any 1954, quan encara no hi

havia gaire cotxes, vaig fer-ne un, el «Yack». El «sis-cents» encara no havia sortit. El cotxe era de dues places. Ho vaig fer tot menys el motor que el vaig fer fer a Barcelona. Hi vaig treballar dies de festa, tardes, nits... no parava. En vaig fer tres. Les proves les fèiem pels camins de l'Escala, ja que no tenia permís de conduir. I a la Closa del Llop agafaven els noranta quilòmetres per hora, amb dues persones al damunt. Una companyia de Barcelona s'hi interessava, però els permisos no arribaven. Tothom em deia que era difícil. Mentres, va sortir el «Biscuter». Segurament aquest va ser el motiu pel qual em posaven traves. Els cotxes van anar a parar a Barcelona i no n'he sabut mai més res. Em sap greu no tenir-ne ni tan sols un.

M'ha agradat sempre fer coses noves, però he viscut en un recó de poble. Ja m'ho deien que havia d'anar a Barcelona, però de cap manera podia marxar d'aquí, hi estava i hi estic fortament arrelat. Sóc escalenc cent per cent. No m'agraden les ciutats grans. M'agrada viure en un poble i ser lliure.

L'Esc.- Qui treballava al taller amb vos?

J.P.- En Ferran Clos, en Joaquim Mateu, el meu germà petit, en Miquel, en Lluís Hereu, en Pepito Costals... N'hi van passar molts de l'Escala i de fora. Tots, molt bons operaris.

L'Esc.- I a part de tot això, encara teníeu temps per dedicar-vos a la fotografia, al cinema amateur...?

J.P.- Vaig començar a dedicar-me a la fotografia l'any 1928, era molt jove. Vaig comprar una màquina fotogràfica de caixó, que em va costar unes vint pessetes, a ca l'Esquirol. La senyora Francisqueta em va fer terminis, amb la condició que comprés tot el material allà. A l'Esquirol li agradava la meva afició i jo podia remenar al seu laboratori com a casa meva. Allà vaig aprendre molt. Quan plegava de treballar, corrent cap allà, a revelar, fer còpies, bé les còpies les fèiem per contacte, no era com ara que s'amplien, llavors només hi havia unes premses, hi posaves el clixé, la postal premsada amb un vidre, donaves llum al revelador i au, ja sortia la fotografia.

L'Esc.- Quan vau començar a fer cinema?

J.P.- El meu pare i el meu oncle em van portar a l'Exposició de l'any 1929, a Barcelona. Em va agradar molt. Vaig veure que allò era per mi. Vaig fer mans i mànigues per aconseguir una càmera. Al cap d'un temps, estalviant, vaig enviar a buscar per correu una màquina de cinema. Anava amb un trípode i noi... la vaig vendre a l'avi Clos i encara la tenen. M'agradaria que me la tornessin a vendre... El projector em va costar seixanta pessetes, també a terminis... Tot això, aquesta afició, em portava moltes raons a casa, no ho volien de cap de les maneres. Per això ho tenia tot amagat al taller i a casa no hi portava res.

Recordo que les pel·lícules me les anava a buscar el pare de l'Amèlia Recadera, en Garriga, que era recader. Eren trenta metres de pel·lícula (3 tubs de 10 metres cada un) i valien deu pessetes, més dues de recader. Amb aquesta màquina havia fet pel·lícules de sota les voltes, de quan les hortolanes i els peixaters hi anaven a vendre; havia filmat també la plaça quan encara era empedrada, i vells pescadors... És una llàstima, però actualment aquestes pel·lícules ja no les tinc.

L'Esc.- Però, a part de fer pel·lícules també un encarregàveu de passar les del cinema.

J.P.- Jo ja feia cine a Can Rafel Sureda, sempre m'ha agradat molt, i les màquines encara més. Després, en venir Mn. Salvador, va posar el cine a Can Panxo i va dir-me si volia tenir cura de les màquines. En venir Mn. Joan fèiem el cine a Ca les Monges. Quan vam deixar Ca les Monges vam anar al cine «Cacauet», que era el primer cinema que hi va haver a l'Escala. Ja en «Manel de la mà esguer-

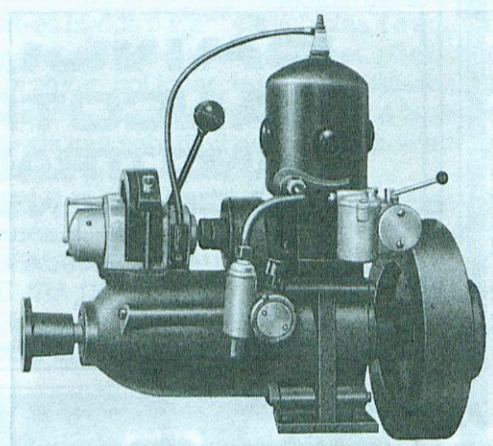
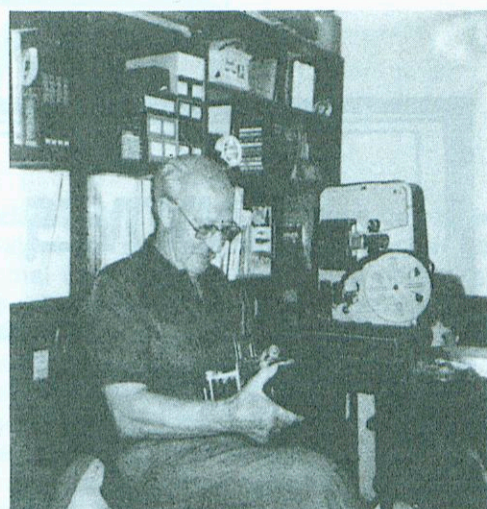
rada» hi havia fet anar la màquina a mà, quan encara la llum es feia amb carburo. Allà vam fer pel·lícules molt bones, fins que a l'any 1964 vaig plegar definitivament.

L'Esc.- Recordeu alguna anècdota?

J.P.- Recordo que «retallar escenes» portava molta feina. El dissabte a la nit havíem de passar la pel·lícula per al mossèn i ell deia: «Talli, talli». Parava la màquina i au, a tallar. «A veure, a veure, talli, talli...», i així anàvem fent... Era una murga... Tenia una bobina molt grossa que tot eren petons, abraçades i noies una miqueta escotades, no us penseu que hi anessin gaire!... De bobines així en tenia dues, una la vaig deixar a «Pekin» per proves, i no me la van tornar; l'altra la vaig deixar a una altra persona que tenia una màquina manual i s'hi entretenia, també l'he perdut.

L'Esc.- Dintre el camp de la cinematografia, heu fet alguna cosa més?

J.P.- Als anys 70 amb en Clos vàrem fer alguns muntatges. I també amb en Clos, en Bruguera i d'altres que ara no recordo, vàrem organitzar el primer concurs de fotografia, em sembla que era l'any 1963. Aquests concursos varen continuar una colla d'anys, i finalment es van acabar com s'acaben moltes coses en aquest poble, per cansament, manca de temps...

RODOMA.

**ANXOVES
DE**

L'ESCALA

MAGDALENA SUREDA

Tel. 77 01 46

**BANCU
BANCOTI
BANCOTRAI
BANCOTRANS**

Banc Comercial Transatlàntic

L'ESCALA

Casa Central BARCELONA
MES DE 90 OFICINES A ESPANYA

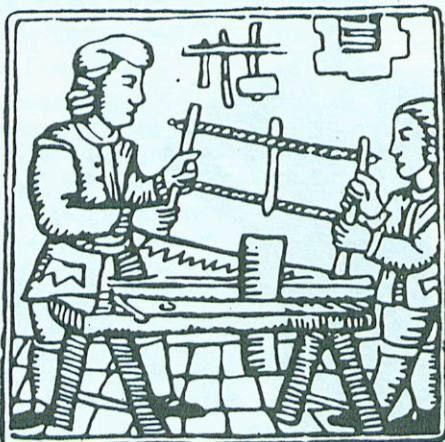

**CAIXA D'ESTALVIS
PROVINCIAL
DE GIRONA**

**UNITS PER L'INTERES
DE LES
COMARQUES GIRONINES**

Plaça Victor Català, 9

L'ESCALA

Mobles Sancho

Ctra. Palatrugell s/n (davant gasolinera)

Telèfon 77 04 85

L'ESCALA

**"la Caixa"
també hi vol ser present**

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

Lindan

ELECTRODOMESTICS.

Servei TV garantit
A. PRADO Tel. 7704 90

Plaça de les Escoles

L'ESCALA

CASA FEIXAS

INSTAL·LACIONS ELECTRIQUES, SANITARIES I CALEFACCIO
FERRETERIA, ELECTRODOMESTICS I ARTICLES PER A REGAL

Plaça Victor Català, 17 Telèfon 77 01 99
L'ESCALA (Girona)

de més i de menys..

Quan des d'aquestes pàgines fem una crítica a alguna entitat o persona, és perquè ho creiem necessari i perquè sigui constructiva. Mai, però, per molestar.

Hi ha gent que no ho entén així i contesta d'una manera airada. Hi ha d'altres persones, en canvi, que sí que han entès la nostra intenció i ens ho han fet saber.

Com a mostra d'aquest darrer cas, transcrivim la carta del C.I.T. i els donem les gràcies.

BUTLLETÍ CULTURAL I INFORMATIU L'ESCALENC
Apartat de correus 19
L'ESCALA

Benvolguts amics:

Teniu raó a la vostra pàgina «De més i de menys», sobre les faltes d'ortografia comeses en el nostre nou fulletó de propaganda que hem editat conjuntament amb la Conselleria Municipal de Turisme. Sortosament era una petita tirada que vàrem fer imprimir a correu, sense temps de corregir, per a la fira Rodatur. Les noves edicions ja estan rectificades i com a prova ens plau adjuntar-vos una mostra.

Aprofitem l'ocasió per a felicitar-vos per la vostra tasca que, en bé de l'Escalenc, esteu realitzant des de les pàgines de l'Escalenc.

Ben cordialment.

F. Ballester
President

És innegable que el Port i la Platja de L'Escalenc són el cor i l'ànima del nostre poble. Aquest indret fa suggerir diverses reflexions:

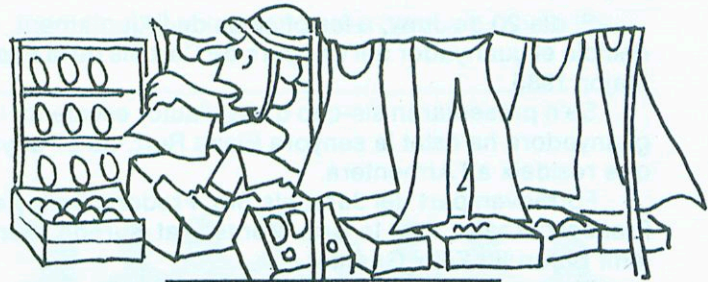
Pel que fa referència a l'aparcament que s'ha impro visat abans d'entrar a l'aparcament formal del moll, ¿us heu fixat que els cotxes usurpen cada vegada més l'espai sorrenc, sovint amb les quatre rodes damunt?. D'acord: la invasió turística obliga a crear llocs d'estacionament; però, no s'hi podria bastir un petit vorrell (o, millor, una barrera) per evitar que ocupin un lloc destinat als banyistes i als «bronzistes»? Ademes, perquè l'estacionament, allà és gratuït?; és injust que uns paguin sense destorbar i altres destorbin sense pagar.

- Per què no es faria seguir la mateixa vorada (o barrera) arran del moll d'aparcament?; la primera serviria de topall pels cotxes i la segona permetria als nombrosos badocs de contemplar el mar d'apropr.

Desgraciadament hi ha temes que s'han de repetir any rera any -sigui per què la ignorància s'encomana, sigui per una mal entesa permissivitat que només es decanta cap uns determinats interessos- i que obliguen, una vegada més, a aixecar una airada veu de protesta des d'aquestes pàgines.

Ens referim a l'abusiva ocupació, per part de determinats comerços, de la via pública en perjudici dels vianants. Alguns ja ni en tenen prou amb la ocupació de la **totalitat de les voreres** sinó que, endemés, fins i tot arriben a invadir **part de la calçada**. Obsessionats pel seu propi benefici i protegits per la pasivitat de les autoritats (¿no hi tenen quelcom a dir els municipals?), obliguen als vianants a jugar-se la vida davant els vehicles, i a aquests a no poder aparcar en llocs que hi tenen dret. ¿De què se n'ha tret de prohibir col·locar testos en determinats carrers, que almenys donaven un toc estètic a la vila, si els «espavilats» els han substituït per caixes, penjadors i mostraris dels seus propis comerços?.

Des d'aquí, i en nom de tots els que respectem els drets dels demés, **EXIGIM QUE ES RESPECTIN ELS NOSTRES; I DEMANEM A L'AUTORITAT COMPETENT QUE TINGUI CURA DE QUE NINGU SOBREPASSI ELS LIMITS QUE LES NORMES LI PERMETEN O, EN CAS CONTRARI, QUE ELS SANCIONI DEGUDAMENT.**

- La voravia separant la platja amb les terrasses dels cafès fou una bona idea, però hi ha poca gent que se'n serveixi perquè se suposa que n'ignoren l'existència o que no veuen per on s'hi accedeix. Com es podria fer per a derivar-hi els peatons?; la gran majoria d'aquests passa per les calçades creant així risc d'accidents i desordre.

És de deplorar que, almenys en els Riells, no s'hagi procedit a marcar o remarcar els passatges zebraats destinats als peatons; en la cruïlla Passeig del Mar-Avda. Riells, i en aquesta darrera, malgrat i ser assenyalades per rètols aeris, les ratlles blanques han desaparegut les unes, i les altres estan quasi completament esborrades.

SASTRERIA

Vilabrú

ROSA-MARIA **BALLESTA**

CENTRE D'ESPECÍFICS

FÓRMULES MAGISTRALS

FARMÀCIA

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75
L'ESCALA - Alt Empordà

Elena Ruiz, guanyadora del Concurs de Cartells Festa Major 1985

El dia 20 de Juny, a les oficines de l'Ajuntament, es decidia el guanyador del Concurs de Cartells de la Festa Major 1985.

Se'n presentaren sis-cap d'ells d'autor escalenc- i la guanyadora ha estat la senyora Elena Ruiz, de 27 anys i que resideix a l'Armentera.

Formaven part del Jurat els Srs. Frederic Ballester, Francesc Xavier Vila, la Sra. Montserrat Sureda, Bernamí Bofarull i Fèlix Guanter.

El premi al cartell guanyador és de 25.000 pessetes i, com tothom sap, ocupa la portada dels programes de la Festa Major, així com del llibret que edita el C.E.R.

Rafel Carmona, nou president del Consell Comarcal d'Esports de l'Alt Empordà

Segons ens notifica el Consell Comarcal d'Esports de l'Alt Empordà, amb seu a Vilatenim, va ésser elegit, en la darrera reunió de Junta, nou President del Consell Comarcal d'Esports de l'Alt Empordà, i després de la corresponent votació, el Sr. Rafel Carmona Rodríguez, director del Col·legi Públic «Empúries» de l'Escala, a qui desitgem molta sort durant la propera temporada esportiva 85-86.

Un conflicte que segueix sense resoldre's

Com el lector pot suposar, no ens plau gens seguir informant, un mes sí i l'altre també, d'aquest desagradable problema que setmana darrera setmana es ve repetint i que, com hem vingut assenyelant, té com a principal perjudicat la vila de l'Escala i els seus habitants que, enmig de tanta confusió, no sabem mai si els marxants pararan o no pararan.

Analitzant les sis darreres setmanes, tenim que els quatre primers diumenge de juny no pararen però sí efectuaren accions de protesta amb pintades en llurs vehicles i dues manifestacions -una, el 16 de juny i, l'altra, el 6 de juliol-, mentre que el 30 de juny i el 7 de juliol pararen sense permís.

El dijous 6 de juny tenia lloc a l'Ajuntament un Ple Extraordinari amb un únic punt de l'ordre del dia: la consulta al poble sobre el mercat. En aquesta sessió, l'al-

calde Sr. Rafel Bruguera va fer una mica d'història del conflicte i es decidí, abans de demanar l'opinió al poble, esperar els propers esdeveniments.

Una setmana després, les executives i comitès locals dels partits establerts a l'Escala (P.S.C., E.R.C. i C.D.C.) van fer públic un comunicat en el qual, a més de mostrar-se partidaris del mercat setmanal, recolzaven els acords municipals referents al problema del mercat, acceptaven la vaga que els marxants es disposaven a fer el dia 16, però recalaven que és l'Ajuntament qui es responsabilitza dels problemes locals i qui ha de prendre, en últim cas, les decisions que cregui convenients.

Però la realitat és una altra i, com indicàvem abans, el darrer diumenge de juny i el primer de juliol, els marxants, tot i no comptar amb permís municipal, pararen en el Passeig Marítim.

I això és tot el que podem dir de com s'han esdevingut, les darreres setmanes, els fets relatius a l'etern conflicte del mercat.

Les Festes de Sant Joan al Camp dels Pilans

Com ve essent tradicional, els darrers anys, les Festes de Sant Joan tenen una significació especial al Camp dels Pilans, on cada vegada són més els escalencs que s'afegeixen als actes populars que amb tanta voluntat i encert organitza la Comissió de Festes del Camp dels Pilans.

Un diumenge abans de la festivitat de Sant Joan, el 16 de juny, es jugaven els dos primers partits del III torneig de futbol «Camp dels Pilans», amb aquests marcadors: l'Armentera 1 - Siurana 1 (el Siurana, finalista per penals), i Camp dels Pilans 5 Viladamat 2.

Vuit dies més tard es jugava el partit entre l'Armentera i el Viladamat, per al tercer i quart lloc, amb victòria dels primers per 3 a 2. I el Camp de Pilans es proclamava brillant guanyador del Torneig després de superar al Siurana, a la final, per 1 a 0.

El moment culminant de les Festes, però, el teníem a la vigília, a les 10 de la nit, amb el clàssic Foc de Sant Joan, entorn al qual s'hi aplegà tanta i tanta gent, per a donar pas, tot seguit, al gran i gratuït ball popular a càrrec del Conjunt «Sol Ixent», amb el sorteig de tres magnífics lots.

La cloenda de la Festa tenia lloc, l'endemà diumenge a les 7 de la tarda, amb l'actuació del conjunt infantil «Julivert».

Activitat estiu 85

La Coordinadora d'Activitats Culturals, Esportives i d'Esplai ha editat uns fulletons plegables de color verd en els quals hi figuren tot un seguit d'actes i festetjos, organitzats per diferents entitats locals, previstos per al present estiu 85.

Per cert, la Coordinadora d'Activitats es reunia l'11 de juny per a tractar, entre d'altres coses, de les esmentades activitats de l'estiu 85, de la programació de la Festa Major 85 i dels encarregats de tots aquests actes.

Però, la no assistència d'alguns representants de les entitats va dificultar la seva tasca, i per tal motiu, la Coordinadora va recordar, posteriorment, a totes les Entitats que hi són representades, la necessitat d'acudir a aquestes reunions per tal de contribuir al bon funcionament dels actes programats.

Moltes i variades notícies ens arriben del Centre Esportiu i Recreatiu que passem a comentar tot seguit.

En primer lloc, hem de fer-nos ressò de l'èxit assolit per la secció de tennis taula i, especialment de l'equip infantil, que es proclamava subcampion de Catalunya infantil a Vic, els dies 29 i 30 de juny, d'extraordinària importància tant per l'Entitat com per a la població, així com de la participació als Campionats d'Espanya juvenils jugats a Luarca (Oviedo) del 2 al 7 de juliol.

També és notícia la ubicació d'un rètol luminós indicador del Centre Esportiu i Recreatiu a la cantonada de l'Ave Maria amb el carrer Garbí. Creiem que aquesta indicació era molt necessària, ja que contribuirà —esperem-ho— a trobar més fàcilment el Centre a totes aquelles associacions culturals o esportives que ens visiten, i que fins ara no trobaven cap orientació pel que fa a cartells o rètuls, ni en el mateix carrer Garbí, fins que no entraven al propi pati del C.E.R.

Per la seva part, la Comissió de Joves, que segueix treballant amb molt d'entusiasme, va organitzar, per la revetlla de Sant Pere, un ball amb el Conjunt «Crema» i l'elecció de la Pubilla del C.E.R., que fou la Srta. Manoli Ponce, amb les respectives dames d'honor, Gemma Tubau i Mònica Pons.

També s'ha constituït, fa pocs dies, la Junta de la nova Secció Sardanista del C.E.R., en haver dimitit com a secció l'Agrupació Sardanista Avi Xaxu.

Informarem, al mateix temps, que s'està imprimint el programa-llibret de la Festa Major 1985 que edita, com cada any, el Centre Esportiu i Recreatiu i que recull articles diversos i de les diferents associacions o entitats locals i, òbviament, de les seccions del C.E.R.

Manoli Ponce -al centre- i Gemma Tubau i Mònica Pons, Pubilla del CER L'Escala, i dames d'honor, respectivament, elegides en el Ball de la revetlla de Sant Pere.

Rètol lluminós, indicador del Centre Esportiu i Recreatiu.

TENNIS TAULA

Aquest mes és obligat començar informant que l'equip infantil del CER L'Escala -integrat per Josep Mª Guanter, Robert Mas, Josep Lluís Cortal i Joaquim Torrent- es va proclamar subcampion de Catalunya en els Campionats infantils i juvenils que es jugaren a Vic els dies 29 i 30 de juny. No cal dir que es tracta d'un èxit importantíssim i, a la vegada, històric, ja que és la primera ocasió que es puja en el «podyum» de guanyadors per a rebre medalla, com la d'argent en aquest cas.

I ara passem a veure els resultats més importants aconseguits pel CER L'Escala, al llarg de la temporada 84-85:

Quadre global dels resultats aconseguits pel CER L'Escala. Temporada 84-85.

Torneig Fires Girona.

Categoria absoluta: M. González (subcampion).
 Categoria juvenil: X. Cortal (campion).
 Categoria femenina juvenil: Mª José Herrera (campionat).
 Victòria Olivares (subcampiona).

Competició provincial oficial

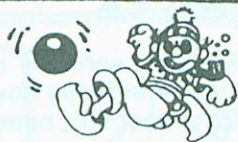
-Equips 1^a.....CER L'Escala (campion).
 -Equips Classificatori. CER L'Escala (campion).
 Lliga nacional 85-86
 -Individual 1^a.....Ricard Palau, del CER L'Escala (campion).
 -Dobles 1^a.....Palau-González, del CER L'Escala (campions).

Tots els components de la secció de tennis taula amb el seleccionador Sr. Stipek, amb motiu del «stage» que va efectuar del 23 al 30 de maig.

-Dobles mixtes..... Sues-Herrera, del CER L'Escala (subcampions).
 -Equips 3^a.....CER L'Escala (3er. classificat).
 -Equips infantils.....CER L'Escala (subcampions).
 -Individual infantil.....Josep Mª Guanter, del CER L'Escala (subcampion).
 -Equips juvenils.....CER L'Escala (campions).
 -Individual juvenil.....Xavier Cortal, del CER L'Escala (3er).
 -Dobles juvenils..... X-Cortal-JM^aGuanter (4arts. classificats).
 -Equips femenins juvenils..... CER L'Escala (subcampion).
 -Equips femenins seniors.....CER L'Escala (campion).

(continuarà)

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Naixements

- 6-5 Ermengol Madrid i Madrid, fill de William i Josepa
14-5 Najim L'Abdouni i Clavaguera, fill de Mustapha i Rosa
25-5 Zoila Casadevall i Graboleda, filla d'Artur i Esther
26-5 Josep-Maria Simón i González, fill de Josep-Maria i Joana
27-6 Iago Sagrera i Llaveró, fill de Jaume i Manuela
29-6 Lúdia Berrocal i Sicília, filla de Rafael i Francesca

Matrimonis

- 18-5 Enric Casadevall i Clotas amb Maria Mercè Rueda i Planas
18-5 Josep Sabadí i Masafont amb Maria de la Villa Muñoz i Martos.

Defuncions

- 9-5 Josep Bofill i Casadevall
14-5 Teresa Freixa i Esteva
20-5 Coloma Sala i Sabater
28-5 Carles-Josep Cuypers Povel
30-5 Maria-Augusta Coudenys
15-6 Robert Vital Delbart
18-6 Teresa Ferrer i Bosch

TEATRE

La primera setmana de juny l'Elenc del C.E.R., feia una reunió podríem dir-ne d'urgència, la qual pocs dels assistents sabíem què la motivava. A la sortida -cal dir que hi faltaren molts pocs components- tothom estava content i engrescat. Explicarem el motiu de la trobada així com la precipitació en fer-la. Es varen rebre unes fulles de les **DIADES DE PRACTIQUES TEATRALS PATROCINADES PER LA CAIXA DE PENSIONS**, en les quals explicaven la possibilitat de poder celebrar a la nostra vila els esmentats cursets, que comprenen **interpretació, direcció i escenografia**, que han de tenir cura de dirigir-los professors de l'Institut del Teatre de Barcelona, Terrassa i Vic. Les inscripcions s'havien de portar a terme abans del dia 15 de juny -d'aquí la pressa- i de moment, diem de moment perquè la llista és ampliable, s'hi han apuntat 22. La celebració dels cursets ha de ser els mesos d'octubre i novembre, i no hi ha cap mena de dubte que han de donar resultats molt beneficiosos per a l'Elenc escalenc.

REVELLES DE SANT PERE

A la Sala del Centre Cultural Municipal, va tenir lloc un ball amenitzat per Isabel Rey i el conjunt CREMA, en el

decurs del qual es feia l'elecció de la Pubilla del C.E.R., títol que va recaure en Manoli Ponce. El mateix dia a la Sala de Festes **Aquarium**, tenia lloc l'elecció del noi més formós de la vila, que en la seva reflexió el jurat va decidir-se per Quique Sánchez: Enhorabona als dos.

FUTBOL

Començarem per dir que la qüestió del juvenil, pel que fa a si havia o no quedat campió de grup, no se'n sap res; la Federació no s'ha definit en la decisió.

El primer de juliol es va reunir la Federació Catalana de Futbol, per compondre els grups de Preferent i Primera Categoria Regional. El primer grup de Primera Regional en el qual pertany el nostre Club ha de formar-se amb els següents equips: Roses, Anglès, Llagostera, Ripoll, Palafrugell, Hostalric, Montagut, Cassà, Peralada, Besalú, L'Escala, Arbúcies, Salt, Abadessenc, Bisbalenc, Farners, Borrassà i Maçanet, és a dir, els mateixos de l'any passat, amb el canvi del Guíxols (campió) i Torroella i Verges (darrers classificats) pel Farners (que baixa a Preferent) i Borrassà i Maçanet (campions dels seus respectius grups de Segona Regional).

El divendres dia 5 de juliol, al Centre Cultural Municipal -amb un total de vint assistents- tenia lloc la reunió en la qual es despedia de la Junta del FC. L'Escala, com ho havia fet saber en una reunió anterior, donant un detall de l'estat econòmic actual del Club i deixant pas seguidament a la nova Junta Directiva, que manifestà que el dia 18 de juliol començaran els entrenaments, dirigits per l'Ernest Sabaté, que és qui tindrà cura de la preparació del primer equip, i quant a la composició de la plantilla, hem de dir que no està encara concretada del tot, -al menys al moment d'escriure aquest comentari- que gairebé podem donar com a certes dues incorporacions, però preferim esperar a l'**Escalenc** del mes entrant a posar noms que, pensem, llavors la cosa serà més definida.

CANTADA D'HAVANERES

El dia 12 de juny a les 10 de la nit tenia lloc a la Platja, una cantada d'havaneres, organitzada per la Conselleria de Turisme, a càrrec del grup «El Bergantí» de Malgrat de Mar. Hem de remarcar que aquest grup va venir ja l'any passat a fer una cantada, el que encara no hem sentit mai a la nostra vila és el grup «Llops de mar» que era precisament el que estava anunciat per l'actuació del dia 12.

SARDANES

El diumenge 9 de juny se celebrava a l'Escala, la Trobada Infantil, la qual va resultar un extraordinari èxit de participació, essent-hi presents 66 colles que representaven les poblacions de Malgrat de Mar, Vilabertran, Sant Jordi Desvall, Orriols, Ullà, Bescanó, Cadaqués, Palamós-Vall.llobrega, Ventalló, Anglès, Corçà, Salt, Albons, Camallera, Quart, Foixà, Torroella de Montgrí, Viladamant i L'Escala. La part musical va estar a càrrec de la cobla principal de Banyoles, oferint el programa que ja detallaven en l'**Escalenc** del mes passat. Molt remarcable també l'assistència de públic que feia, tot plegat, que el Camp d'Esports «Miramar» oferís un magnífic aspecte.

De les ballades anunciades per aquest estiu, organitzades per l'Ajuntament, amb la col·laboració de l'Agrupació Sardanista «Avi Xaxu», s'han celebrat ja les dues primeres: la del 26 de juny, a càrrec de la cobla Catalunya 2.000, que feia la presentació a la nostra vila i que per cert va interpretar tota l'audició mercès a la tenda que hi ha a l'entorn, doncs va ploure, i a moments força, durant tota l'estona. La del dia 3 de juliol, interpretada per la cobla Foment, amb una nit amb cel cobert però agradable i un bon número de rotllanes. Hem de fer constar que el dimecres dia 19 de juny, es tenia notícia de que hi havia possibilitat de ballada. Consultes, trucades, però haguérem d'esperar a les deu del vespre per sortir de dubtes. Resulta que a la tarda va ploure i després va entrar ventet amb la consegüent baixada de temperatura. Es presentava la cobla «Marimba» però com que a la Platja no s'hi estava massa bé es va ajornar. Ara quan ens ha arribat la relació d'activitats de l'Estiu 1.985, hem pogut veure que es tractava d'una de les celebracions que té cura d'organitzar la Conselleria de Turisme.

Promogut per la Comissió de Cultura de l'Ajuntament i l'Agrupació Sardanista «Avi Xaxu», s'ha portat a terme la grabació d'un disc de sardanes, amb títols dedicats a la nostra vila. L'enregistrament, va tenir lloc el dia 13 de juny per la cobla «La Principal de la Bisbal». Consta de dotze composicions, en una cara les escrites per escalens s'hi troben: «La roca del Cargol» de Josep Vicens «Xaxu»; «La Festa de l'Escala» de Pere Mercader i Andreu; «L'Aplec de Sant Martí» de Josep Mª Vilà i Saliner; «L'Escala» de Jaume Vilà i Comas; «Cant a L'Escala» de Lluís Albert i Rivas i «L'Avi Xaxu» de Josep Vicens i Busquets. En l'altra cara són sardanes dedicades a l'Escala i hi figuren per aquest ordre: «Records de l'Escala» de Francesc Mas i Ros «L'Escala us recorda» de Josep Cullerell i Sallés; «L'encís de l'Escala» de Pere Fontàs i Puig i «Sóc de l'Escala» de Miquel Tudela i Benavent.

A l'Escalenc del mes passat vareu trobar-hi les butlletes per demanar la reserva d'aquests discs que poden adreçar a les oficines municipal.

L'Agrupació Sardanista «Avi Xaxu» ha lliurat ja al C.E.R. la liquidació amb l'estat de comptes, detallant el moviment econòmic d'aquests sis primers mesos de

l'any. D'aquesta manera a partir d'ara és la Secció Sardanista del C.E.R., la que haurà de tenir cura de les activitats sardanistes que s'hagin de celebrar a la nostra vila menys les que no reporten despeses de les quals enca ra se'n fa càrrec l'Agrupació «Avi Xaxu». Tenim notícia que fa uns dies es va contituir aquesta Secció Sardanista del CER, que la formen en Josep Reixach, en Jordi Torrent, la Carme Bruguera, la Sònia Torrent i la Maria Teresa Llistosella. El dissabte dia 13 de juny han d'assistir a la reunió que se celebra a Girona, on s'han de trobar totes les Comissions d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Gironines, per començar a decidir tot el que fa referència als Aplecs de 1.986.

FESTA DEL CARME I XXXIV ANIVERSARI A LA VELLESA

El dia 16 de juliol es va celebrar la Festa del Carme amb l'Homenatge a la Velleja, i es va comptar amb la presència de l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, Josep Miró i Ardèvol, qui va presidir els actes.

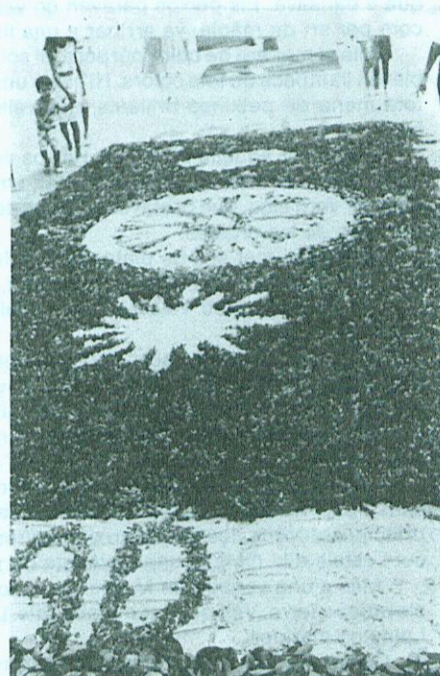
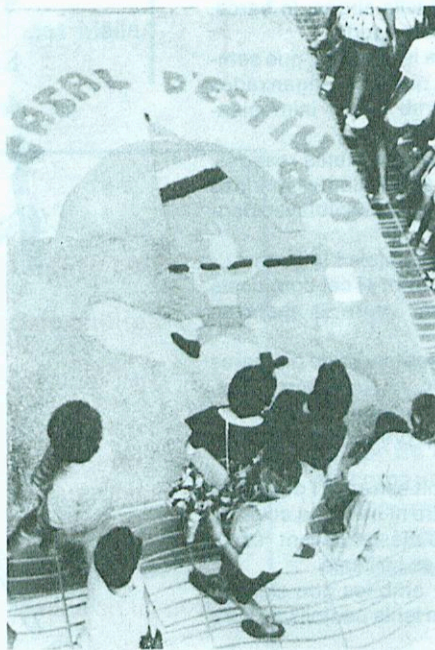
A les 10 del matí se sortia de la Platja, amb direcció a La Clota, amb els creuers «Mare Nostrum» i totes les embarcacions que si van voler afegir. A dos quarts d'onze, començava la processó marítima des de La Clota fins a la Platja, amb la Verge del Carme. A la Platja s'hi trobaven concentrats els homenatjats i es va continuar en processó, acompanyats de l'orquestra, fins a l'església, passant pel carrer de Santa Màxima on s'havien realitzat les catifes (corresponents al concurs convocat a tal efecte). En arribar al temple hi hagué una celebració solemne de l'Eucaristia amb acompanyament de cants a cura de la Coral Emporium del C.E.R.

Després de la missa, cap allà a un quart d'una, a la plaça de les Escoles, es van interpretar dues sardanes: **Galanteig**, de Conrad Saló i **Xavier petit**, d'Emili Juanals.

El dinar de germanor va tenir lloc a la una, al menjador del Col·legi Empúries, i tot seguit es va procedir als actes d'homenatge i al lliurament d'un obsequi record de la diada. Com a cloenda, va actuar la Coral Infantil del Col·legi Empúries.

A dos quarts de set de la tarda, a la Platja, hi hagué una audició completa de sardanes amb el següent repertori: **Capvespre**, de Joaquim Ferrer; **Camí fent**, de Max Havart; **L'avi Diviu**, de Miquel Tudela; **Sota els pins**, de Josep Vicens «Xaxu»; **Sardanes a Cornellà**, de Francesc Mas Ros i **Sóc de l'Escala** de Miquel Tudela.

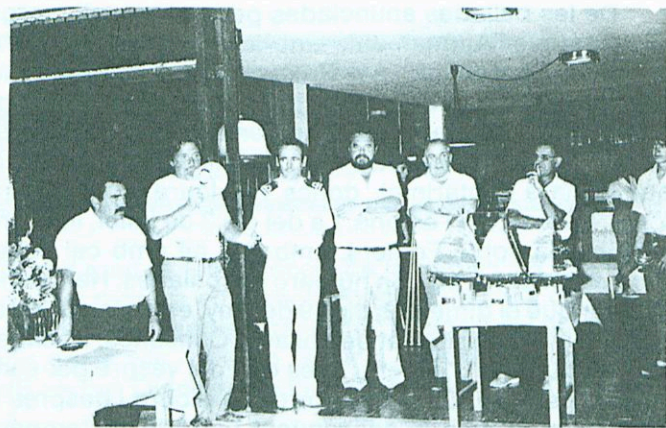
A las deu del vespre, i també a la Platja, dues sardanes: **Aniversari**, de Manuel Saderra i Puigferrer i **Cap de Creus** de Rafael Cabrisés, seguides d'un ball de fi de festa, tot amenitzat per la cobla orquestra **Costa Brava**.

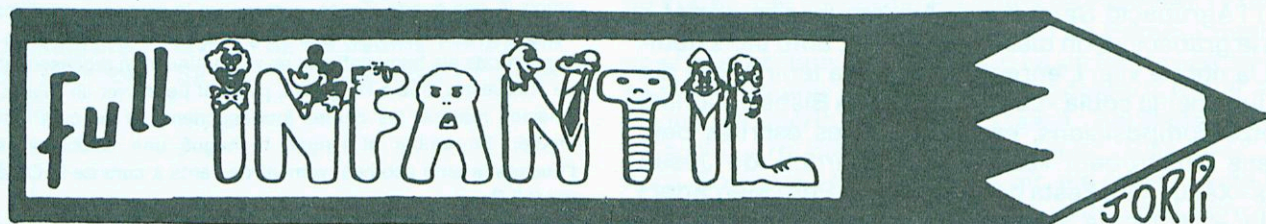
CONCURS DE CATIFES. Festa del Carme. 1r. premi: «Centre Excursionista Escalenc». 2n. premi: «Casal d'Estiu i 3r. premi: «Pòsit de pescadors».

FESTIVAL A LES RUINES D'EMPÚRIES

En l'escenari natural de les ruïnes d'Empúries, va tenir lloc el dissabte dia 6 de juliol la «SEGONA EXPRESSIÓ MUSICAL MENUDA I JOVE DE LA COSTA BRAVA» -la primera va celebrar-se l'any passat a Palafrugell i la tercera és prevista l'any vinent a Platja d'Aro organitzada per Ràdio Costa Brava, que començava a dos quarts de nou del vespre i en la qual l'orquestra Montgrís va tenir cura de l'acompanyament dels participants així com del fi de festa, tasca que compartiren amb el grup «Oreig de Mar» de l'Escala. Competiren en aquest festival, en la categoria de menuts: Mercè Jiménez de Bordils; Fanny Guillamón de Palamós; Neus Martínez de Palafrugell, Maria Martí de Palamós i Sagrario Martín de Begur, i en la categoria de joves: Cristòfor Ruiz de Manresa; Jordi Carreras de Palamós; Joan Colls de Palamós; Anna Maria Comas de Salitja i Mariona Font de Torroella de Montgrí.

El dia 6 de juliol va tenir lloc, a la terrassa del restaurant Marinada, el lliurament dels premis corresponents a la II Mediterrània Hòbie Fun, Amposta - l'Escala Moment del lliurament de premis. (Foto-Cortal)

L'ILLA DE LES MIL MERAVELLES (II).

(continuació.)

Aquella tarda el mar semblava una bassa d'oli, el sol brillava com un diamant per tot l'horitzó. En Marcel i en Xenxo tenien molta calor i encara els faltava molt per arribar a port.

Xenxo: —Marcel, estic cansat i tinc gana.

Marcel: —Està bé, anem a menjar una mica.

Gos: —Bup, bup...

X:— Tú també tens gana, eh?

M:— Mare de Déu, no tenim res per a menjar!

X:— Què vols dir?

M:— Vam perdre les provisions durant la tempesta!

X:— Ja estem ben arreglats!

Pensaren arribar a alguna illa per aconseguir aliments, però no sabien com fer-ho.

En Xenxo vigilava i va veure al fons de les aigües clares una petxina meravellosa, grossa, amb les vores que relluen. A dins hi havia una sirena, que movia la cua i tocava l'arpa. Portava una flor al cabell daurat, que li dansava. Els peixos paraven en veure aquella sirena, la barca, com per art de màgia, va arribar a una illa desconeguda.

Allà el mar era de color púrpura, el sol tocava les pedres, que semblaven llampecs de tots colors. Hi havia una roca que tenia enganxades tota mena de petxines brillants, que relluïen amb colors inimaginables.

Feia calor aquella tarda. Els peixos nadaven amb aletes rosades, netes... Es veia molt bé el fons del mar, amb les seves plantes marines de color verd alga, que brotavien del fons de les aigües i semblaven dansar al so de les onades.

A la nit el mar era de plata, sota la llum dels estels i la lluna.

Mil ocells movien llurs ales de colors, il·luminant el cel com coets d'artifici. Les gavines volaven arran d'aigua per veure si agafaven algun peix.

La vegetació era extraordinària: centenars i centenars de palmeres molt altes, plenes de cocos marrons, creixien en una sorra fina, daurada. Les plantes eren verdes, com un arbre acabat de florir.

Era una illa deserta d'humans. Ells van ser els primers en trepitjar-la.

En baixar de la barca van veure una roca molt estranya i decidiren anar a explorar. En acostar-s'hi van adonar-se que hi havia una cova. Al principi era fosca, fosca que no es veia res, però més endavant relluïa com estels a la nit. Era una cova feta de petxines brillants.

Més d'una vegada en Marcel va ensopegar amb les que estaven clavades a terra. Van quedar bocabadats. La cova tenia penjolls de flors i plantes marines.

X:— Ostres, Marcel, quina cova tan estranya!

M:— No em parlis d'ostres, que tin gana!

X:— Has vist aquell forat, allà al fons de la cova? Entrem-hi?

M:— Vols dir? Què deu haver-hi?

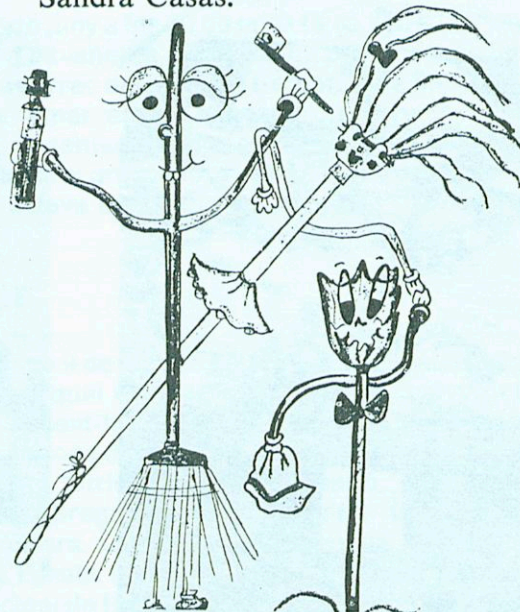
G:— Bup, bup...

(continuarà)

L'AVI PAPAT

Mirant sempre de cara al mar
com ocell que no pot volar,
explicant qui son pescadors.
Pescadors sens igual
com el vent que dur el temporal
for i valent que dur el temporal
for y valent has estat
com tu ningú avi Papat
i ara que lluny ja estas
tingues present al teu cor
que per tu es el nostre amor
que en el record perduras.

Sandra Casas.

CAMPANYA D'HIGIENE I SALUT A L'ESCOLA

Si el poble vols estimar,
comença per netejar.

PEL MES DE MAIG CADA DIA UN RAIG CONSELLS DOMÈSTICS.

Aquesta vegada, la realitat meteorològica ha estat un fidel reflexe de la dita popular ja que, la mitjana de dies de precipitació ha representat el 51% de tots els dies i el 75% dels primers 20 dies. Aquesta situació l'ha produït la penetració contínua de fronts de caire fred que, unes grans borrasques situades a l'Atlàntic, ens enviaven gairebé a diari.

El resum de les dades registrades a l'observatori de la Clota han estat les següents:

Tra. max. absoluta	27°C
Tra. min. absoluta	4°C
Tra. mitjana	15°C
Tra. mitjana de les max.	19,4°C.
Tra. mitjana de les min.	10,6°C.
Oscil.lació extrema	15°C.
Oscil.lació mitjana	9,2°C.

Pel que respecta a la pluviometria, el resum es aquest:

Dies de pluja	16
Total litres recollits	88

Altres meteors observats:

2 dies de boira.
2 grops.

Quant a la anemometria, així ha quedat aquest mes:

1 dia de Tramuntana	NNW
1 dia de Gregal	NE
3 dia de Llevant	E
1 dia de Xaloc	SE
2 dia de Garbí	SW
23 dia de vents fluixos i variables.	

Jonàs Mallart.

No digueu:

Digueu:

Apretar

Estrènyer, (estreny el cinturò!).
Tibar, (tiba fort!).
Oprimir, (un botó de timbre).
Pitjar, (comprimir).
Arrencar, (arrencar a córrer).
Instar, (insistir).
Cuitar, (cuitar el pas).
Collar, (cargolar / exagerar).
Atacar, (el tabac en una pipa).
Ataconar, (herba en un sac).
Exigir, (obligar).
Picar, (el sol fort, pica).
Prémer, (anar premuts en un cotxe).

- Per a eliminar les males olors feu cremar un tros de sucre banyat d'aigua de Colònia a dintre d'un platet.
- Si heu deixat massa temps un tros de pernil en el refrigerador se us haurà ressecat. Per a recuperar-lo remulleu-lo en un xic de llet tèbia.

REFRANYS de MAR.

- La mar, al mariner més vell, li posa en perill la pell.
- Qui no tingui res per fer, armi nau o prengui muller.

FALÒRNIES

Un cargol se'n va anar
a fer la volta d'Espanya
portant damunt cada banya
doscents quintàs de safrà.

ENDEVINALLA.

Teniu temps fins a diumenge
per poder-ho endevinar:
¿Quina mare en el món hi ha
que als seus fills dona a menjar
i quan són morts se me'ls menja?

(Resposta en el nº de Juliol).

CONSELLS DOMÈSTICS

- La cassola d'alumini no s'ennegrirà si hi feu bullir llet a la primera utilització.
- L'olor de certs aliments, -el meló, per exemple-, pot encomanar-se a altres vitualles trobant-se en el mateix refrigerador. Un o dos trossos de carbó de llenya dintre d'una xarxeta penjada a l'interior entre dos pisos, absorbiran tots els olors.

